

БЛУ САРДЖЪНТ вече не помнеше колко пъти ѝ бяха повтаряли, че ще убие голямата си любов.

Семейството ѝ се прехранваше с гадания и предсказания. Но предсказанията им клоняха към по-общи неща. Неща от рода на: *Днес ще ти се случи нещо ужасно, което може и да включва числото шест.* Или: *Предстои ти да получиш пари. Отвори си ръцете за тях!* Или: *Налага ти се да вземеш важно решение, което няма да се вземе само!*

Хората, които идваха в кокетната синя къщичка на Фокс Уей №300, за да им гледат, нямаха нищо против не особено конкретния характер на предсказанията. Беше нещо като игра или по-скоро предизвикателство да уловиш точния момент, когато пророчествата се сбъдват. Когато два часа след посещението при гадателките в колата на клиента се врежеше микробус с шестима пътници, той вече имаше основание да кимне с чувство на завършеност и освобождение. Когато съседката на клиентката, надяваща се на някакви допълнителни пари, ѝ предложи да купи старата ѝ косачка, тя имаше възможността да си спомни предсказанието за предстоящи пари и да продаде косачката си с чувството, че тази сделка ѝ е била предсказана, че гадателката е познала. Или когато трети клиент чуеше съпругата си да казва: „Налага се да вземеш решение по този въпрос!“, той разполагаше с предимството да си спомни, че съвсем същото му е казала и Маура Сарджънт, докато му редеше карти таро, и да предприеме решителни действия.

Ала неточната природа на гаданията като че ли отнемаше част от мощта им. Така предсказанията ставаха податливи на отхвърляне с лесна ръка като обикновени съвпадения или предчувствия. Или се превръщаха в повод за подметната шега между приятели, сблъскали се на паркинга пред „Волмарт“, точно както врачките са им обещали. В потръпване, когато в сметката за електричество се появило числото седемнайсет. В осъзнаване, че макар и да си узнал предварително бъдещето си, това в никакъв случай не е променило настоящето. Да, предсказанията бяха истина, но не цялата истина.

– Трябва да ви предупредя още в началото – обичаше да казва Маура на новите си клиенти, – че това, което видя, ще бъде вярно, но не конкретно.

Така беше далеч по-лесно.

Но не така бяха подхождали към Блу. Вече не помнеше колко пъти я бяха карали да разтваря длан, за да ѝ гледат, колко пъти разни приятелки на майка ѝ бяха вадили специалните си карти с кадифени ръбове и колко пъти ги бяха редили върху меките килими в гостните си стаи. Колко пъти бяха притискали палец към мистичното, невидимо трето око, за което се смяташе, че се намира между веждите на всеки човек. Колко пъти бяха хвърляли руни в нейна чест, колко сънища ѝ бяха тълкували, колко чаени листенца в дъното на чаши-те ѝ бяха оглеждали, колко спиритически сеанса бяха провеждали.

И всички жени неизменно стигаха до едно и също заключение, болезнено откровено и необяснимо конкретно. Онова, в което всички бяха напълно единодушни, макар и изразено на различни ясно-видски езици, гласеше:

Ако Блу целуне голямата си любов, той ще умре!

И години наред Блу бе живяла в напрежение, не особено сигурна как да тълкува всичко това. Да, предупреждението беше повече от конкретно, но в известен смисъл звучеше като приказка. Не уточняваше как точно ще умре голямата ѝ любов. Не казваше колко време след целувката той ще живее. А целувката по устните ли трябва да бъде? Дали едно непорочно поставяне на устни върху ръката му би имало същият смъртоносен ефект?

Докато не навърши единайсет, Блу бе убедена, че неусетно ще се сдобие с някаква заразна болест. Така само едно докосване с устни на хипотетичната ѝ сродна душа щеше бъде достатъчно, за да го хвърли в битка със смъртта, която съвременната медицина не бе в състояние да спечели. Когато стана на тринайсет, Блу реши, че по-скоро ще го убият от ревност – в мига на първата целувка ще се появи някой неин стар приятел с пистолет и ще го простреля в сърцето.

Когато чукна петнайсет, Блу стигна до заключението, че тестето таро на майка ѝ съдържа просто карти за игра и че виденията на майка ѝ и на другите ясновидки са подклаждани по-скоро от разни напитки, отколкото от прозрения за други светове, следователно предсказанията им нямаха никакво значение.

Но въпреки вътрешната си съпротива Блу знаеше, че макар и не особено точни, пророчествата, които се редяха зад стените на къщичката на Фокс Уей №300, са неоспоримо верни. Майка ѝ беше видяла насън, че през първия си учебен ден Блу ще си ступи китката. Леля ѝ Джими беше предсказала на майка ѝ сумата, която ще ѝ върне държавата от данъци с разлика от десетина долара. Броени минути, след като по-голямата ѝ братовчедка Орла започваше да тананика любимата си песен, пускаха песента по радиото.

Така никой в тяхната къща нито за миг не би се усъмнил, че на Блу ѝ е писано да убие истинската си любов с целувка. Но това беше заплахата, която бе известна толкова отдавна, че вече бе позагубила от силата си. Представата за шестгодишната Блу като влюбена бе толкова далечна, че граничеше с въображаема.

А към шестнайсетата си година Блу бе решила, че така и така никога няма да се влюби, значи предсказанието нямаше никакво значение.

Но всичко се промени, когато в малкия им градец Хенриета се появи полусестрата на майка ѝ, Нийви. Нийви бе станала много известна, правейки публично и шумно онова, което майката на Блу вършеше тихо и незабележимо. Маура гадаеше в предната стая на къщата си и го правеше предимно за жителите на Хенриета и околността. Нийви от своя страна гадаеше по телевизията в пет часа сутринта. Имаше си дори личен уебсайт със снимка, нарочно обработена с ефект „сепия“, за да изглежда като стара, на която тя се взираше директно във фотоапарата. Четири книги за свръхестественото носеха името ѝ на кориците си.

До този момент Блу никога не бе виждала лично леля си Нийви – знаеше за нея по-скоро от повърхностния преглед на сайта ѝ, отколкото от личен опит. Блу не беше много сигурна защо Нийви им идва на гости точно сега, но знаеше едно – че бъдещото ѝ пристигане бе отключило порой от разговори, провеждани шепнешком между Маура и двете ѝ най-добри приятелки Персефона и Кала. От онези разговори, които увисваха във въздуха и се превръщаха в отпиване на кафе и почукване с химикалки по масата, когато Блу се появяше в стаята. Но самото момиче не се впечатляваше особено от предстоящото гостуване на Нийви – какво значение имаше още една жена в къща, пълна до тавана с жени?!

Накрая Нийви се появи в една пролетна вечер, когато и без това дългите сенки на планините от запад изглеждаха още по-дълги от обикновено. Когато Блу отвори вратата, за миг реши, че Нийви е някаква непозната старица, но после, когато очите ѝ привикнаха към издължената кървавочервена светлина, бликаща между дърветата, тя установи, че Нийви е не много по-голяма от майка ѝ, което означаваше, че изобщо не е стара.

Някъде в далечината се чуваха хрътки. Блу познаваше отлично гласовете им – есенно време членовете на ловния клуб на „Алионби“ излизаха с конете и хрътките си почти всеки уикенд, така че момичето бе наясно какво означава точно този вой на кучетата – означаваше, че са надушили следа.

– Ти си дъщерята на Маура – заяви без предисловия Нийви и преди Блу да успее да отговори каквото и да било, добави: – Това е годината, в която ще се влюбиш!

– ПЪРВА ГЛАВА –

СТУДЪТ, който изпълваше църковния двор, бе смразяващ – дори още преди появата на мъртвите.

Всяка година Блу и майка ѝ Маура бяха идвали на това място, и всяка година бе леденостудено. Но тази година, без майка ѝ до нея, беше направо мразовито.

Беше 24 април, навечерието преди Деня на свети Марко. За повечето хора Денят на свети Марко идваше и си отиваше напълно незабелязано. Не беше училищен празник. Нямаше размяна на подаръци. Нямаше нито маскарад, нито празненства. Нямаше разпродажби за Деня на свети Марко, нямаше картички за Деня на свети Марко по рафтовете в магазините, никакви телевизионни програми, излъчвани само веднъж годишно. Никой не отбелязваше по никакъв начин в календара си 25 април. Всъщност по-голямата част от живите нямаха дори представа, че свети Марко си има свой специален ден.

Но мъртвите помнеха.

Докато седеше на каменния зид и трепереше, Блу си каза, че тази година поне не вали.

Всяка година в навечерието на Деня на свети Марко Маура и дъщеря ѝ идваха все на едно и също място – изолирана църквица, която беше толкова стара, че вече никой не помнеше името ѝ. Руините бяха прикътани сред гъсто обраслите с дървета хълмове в покрайнините на Хенриета, на няколко километра от самите планини. От църквата бяха останали само външните стени, покривът и подът бяха отдавна пропаднали. Онова, което не беше изгнило, бе скрито под прегладнели лози и вонящи на гранясало фиданки. Църквата бе оградена със зид, прекъсващ само за портата, голяма колкото да премине ковчег с четирима носачи. От портата по посока на вратата на старата църква се простираше упорита пътека, която категорично отказваше да се предаде на бурените и тревите.

– Аах! – въздъхна Нийви, закръглена, но изглеждаща странно елегантна, докато седеше на зида до Блу. Момичето за пореден път се удиви – както се бе удивило и първия път, когато я видя – от необичайно красивите ѝ, почти детски ръце и елегантните пръсти с овални нокти. – Ааах! – промърмори пак тя. – Каква нощ само!

Каза го с интонация, която го правеше да звучи по-скоро като: „Чака ни голяма нощ!“, при което по кожата на Блу пролазиха студени тръпки. Блу бе придружавала майка си в наблюдението, извършвано в навечерието на Деня на свети Марко, десет години подред, но тази нощ наистина се усещаше различно.

Чакаше ги голяма нощ!

Тази година за първи път и по причини, които Блу не разбираше, Маура бе помолила Нийви да отиде на нейно място в църквата. Бе попитала дъщеря си дали тя самата ще отиде както обикновено, макар че това не беше точно въпрос. Блу винаги беше ходила, така че и този път щеше да отиде. Не бе като да имаше някакви планове за навечерието на Деня на свети Марко. Но трябваше да бъде попитана. По някое време преди раждането на дъщеря си Маура бе решила, че е крайно варварско да се разпореждаш с децата си, така че израстването на Блу бе придружено от заповедни въпросителни знаци.

Сега Блу отвори и отново затвори замръзналите си юмруци. Ръбовете на ръкавиците ѝ без пръсти бяха разнищени – опитите ѝ от миналата година да ги наплете не се бяха оказали много успешни, но пък ръкавиците излъчваха някакъв особен, бунтарски шик. Ако не беше толкова суетна, Блу можеше да си сложи отегчително традиционните, но топли ръкавици, които ѝ бяха подарили за Коледа. Обаче тя *беше* суетна, поради което бе предпочела модата пред удобството и си бе взела раздърпаните ръкавици без пръсти, макар че нямаше кой друг да я види освен Нийви и мъртвите.

Априлските дни в Хенриета бяха нежни, крехки създания, увещаващи заспалите дървета да се събудят и напъят, а полуделите от любов калинки – да се блъскат в прозорците. Но не и тази нощ. Тази нощ сякаш зимата се бе върнала.

Блу си погледна часовника. Наближаваше единайсет. Старите легенди препоръчваха църковното наблюдение да се провежда в полунощ, обаче мъртвите нямаха часовник и не спазваха точен час, особено когато нямаше луна.

За разлика от Блу, която не бе от най-търпеливите, Нийви изглеждаше като царствена статуя върху стария църковен зид – скръстила спокойно ръце върху полите си и крака под дългите им вълнени дипли. Свита и трепереща, и доста по-ниска и слаба, на нейния фон Блу приличаше по-скоро на стар водоливник, който все не можеше да си намери място. Това не беше нощ за обикновени очи. Това беше нощ за ясновидци и прорицатели, за вещици и медиуми.

С други думи – за всички останали от семейството ѝ.

От недрата на тишината избликна гласът на Нийви:

– Чу ли нещо?

Очите ѝ проблясваха в тъмното.

– Не – отговори Блу, защото наистина не чуваше нищо. А после се зачуди дали Нийви не я бе попитала, защото тя, за разлика от нея, чуваше.

Нийви я наблюдаваше със същия втренчен поглед, който имаше на всичките снимки в сайта си – с целенасочено пронизителния, неземан поглед, който траеше няколко секунди повече от приемливото. Няколко дена след пристигането на леля си Блу вече се бе притеснила до такава степен от този поглед, че се осмели да сподели факта с майка си. Двете се бяха натъпкали в единствената баня в къщата – Блу се приготвяше за училище, Маура – за работа.

Докато се опитваше да прихване различните по дължина кичури на тъмната си коса в някакво подобие на опашка, Блу бе попитала:

– Защо трябва да ме гледа така втренчено?

Намираща се под душа, майка ѝ бе нарисувала няколко странни линии по запотеното стъкло и се бе засмяла. Част от тялото ѝ проблесна през странните по форма пресичащи се линии, които бе начертала, и тя отговори:

– О, този поглед е просто запазената марка на Нийви.

Блу си каза, че на света има и по-приятни неща, с които да станеш известен.

Сега, в църковния двор, Нийви изрече загадъчно:

– Има толкова много за чуване!

Проблемът бе, че всъщност нямаше. През лятото хълмовете кипяха от живот – жукаха насекоми, присмехулници се стрелкаха насам-натам, гарвани крещяха по преминаващите коли. Но тази вечер бе прекалено студено и всички живи същества спяха.

– Аз не чувам по този начин – отбеляза момичето, леко изненадано, че Нийви още не го знае. В семейство, изобилстващо на ясновидци, Блу беше отклонение, аутсайдер за енергичния разговор, който майка ѝ, лелите ѝ и братовчедките ѝ водеха непрекъснато с един свят, който за повечето хора си оставаше скрит. Единственото специално в нея беше нещо, което и самата тя не съзнаваше. – Действам по-скоро като телефон – просто усилвам звука на разговорите около мен.

Без да сваля поглед от нея, Нийви възкликна:

– Значи затова Маура толкова настояваше и ти да дойдеш. Да не би да те държи до себе си и при сеансите си?

Блу потръпна при тази мисъл. Преобладаващата част от клиентите, които прекрочваха прага на къщичката на Фокс Уей №300, бяха нещастни жени, надяващи се, че Маура ще им предскаже любов

и пари в бъдещето. Затова дори само представата да стои по цял ден приклепена въщи беше съсипваща. Блу бе наясно, че за майка ѝ би било много изкусително да я държи при себе си, за да усилва гадаелските ѝ способности. Когато беше по-малка, изобщо не разбираше защо майка ѝ не я кани почти никога при себе си, докато гледа на някого, но сега, когато бе наясно със силата, която добавяше към ясновидските способности на хората около себе си, бе дълбоко впечатлена от сдържаността на Маура.

– Само за най-важните – отговори.

Втръненият поглед на Нийви бе достигнал онази тънка граница между изнервящ и ужасяващ, когато изрече:

– Надявам се, си наясно, че това е нещо, с което можеш само да се гордееш! Да усилваш парапсихичните способности на другите е рядък и много ценен дар!

– О, я стига! – махна с ръка момичето, но не презрително, а по-скоро през смях. Беше имала цели шестнайсет години да свикне с мисълта, че не е на „ти“ със свръхестественото. И не искаше Нийви да си помисли, че преживява криза на идентичността по този въпрос. Сведе очи и подръпна нервно едно конче от раздърпаните си ръкавици.

– Освен това имаш предостатъчно време да развиеш свои собствени способности! – допълни Нийви. Погледът ѝ бе станал хищнически.

Блу не отговори нищо. Нямаше никакво желание да се занимава с предсказване на бъдещето на други хора. Единственото, което искаше, бе да открие своето бъдеще.

Най-сетне Нийви благоволи да сведе очи. Прокарвайки пръст по прахоляка върху камъните между тях, изрече:

– На влизане в града минах покрай някакво училище. Академия „Алионби“. Там ли учиш?

Блу ококори очи и едва не избухна в смях. Но пък леля ѝ не беше от този град, така че нямаше как да знае. От друга страна, от масивния каменен зид и от паркинга, пълен с коли, където говореха предимно на немски, би трябвало да се сети, че тяхното семейство не би могло да си позволи подобно училище.

– Това е изцяло мъжко училище – отговори. – За синове на политици, синове на нефтени магнати и... – опита се да се сети кой друг би могъл да бъде достатъчно богат, за да изпрати децата си в „Алионби“, – и за синове на любовниците на трафиканти, които перат пари!

Нийви повдигна вежди, но не вдигна очи.

– И са отворителни! – допълни с плам Блу.

Април беше лош месец за момчетата от „Алионби“. Със затоплянето на времето се появяваха кабриолетите, понесли момчета в къси панталонки, които бяха толкова безвкусни, че само богаташи биха се осмелили да се излагат с тях. През учебната седмица всички носеха униформата на „Алионби“ – сивокафяви панталони и пуловери с остро деколте и емблемата на академията – гарван. Затова изобщо не беше трудно човек да разпознае настъпващата към него армия. Момчетата гарвани.

Блу продължи:

– Мислят се за по-добри от нас и си въобразяват, че всички се претрепваме да им се подмазваме, и всеки уикенд се напиват като кирки, и изписват със спрей входната табела на града!

Академия „Алионби“ бе причина номер едно за двете правила, които Блу си бе наложила. Първо, стой далече от момчета, защото те носят само неприятности. И второ, стой още по-далече от момчетата от „Алионби“, защото те са мръсни копелета.

– Очевидно си много разумен тийнейджър – отбеляза Нийви, което ядоса момичето, защото тя вече си знаеше, че е разумен тийнейджър. Когато си израснала сред хора с толкова скромни финансови възможности като семейство Сарджънт, разумният подход към всички неща ти става втора природа.

Под светлината на почти пълната луна, която грееше над тях, Блу забеляза фигурата, която Нийви бе нарисувала в прахоляка върху зида.

– Какво е това? – попита. – Мама нарисува същото.

– Така ли? – възкликна Нийви и двете се загледаха във фигурата. Представляваше три извити, пресичащи се линии, образуващи нещо като дълъг триъгълник. – А каза ли ти какво е?

– Не. Нарисува го на вратата на душ-кабината. А аз не попитах.

– Яви ми се насън – отговори Нийви с равен тон, от който по гърба на момичето пролазиха тръпки. – Просто исках да видя как изглежда най-вече – приглади с длан прахта върху камъните, а после рязко вдигна красивата си ръка и отсече: – Мисля, че идват!

Точно затова Блу и Нийви бяха сега тук. Всяка година по това време Маура седеше на стената със свити крака, подпряла брадичка върху коленете си, взираше се в нищото и изреждаше имена на дъщеря си. За Блу църковният двор си оставаше все така празен, но за майка ѝ той бе пълен с мъртъвци. Ала не починалите отдавна, а духовете на онези, които щяха да умрат през следващите дванайсет месеца. За Блу това беше все едно да чува половината от някакъв разговор. Понякога майка ѝ разпознаваше духовете, но в повечето случаи ѝ се налагаше да се привежда напред, за да ги пита за имена-

та им. Маура веднъж бе обяснила на дъщеря си, че ако не е с нея, тя не би могла да ги убеди да ѝ отговорят – мъртвите не биха могли да видят Маура без присъствието на Блу.

Блу никога не се уморяваше да се чувства особено необходима, но понякога ѝ се искаше думата *необходима* да не звучи толкова на-трапчиво като синоним на *полезна*.

Църковното наблюдение беше ключов елемент от една от по-необичайните услуги, които предлагаше Маура. Беше обещала да уведомява всеки свой клиент от региона, ако на него или на някой негов близък му предстоеше да почине през следващите дванайсет месеца. Кой би платил за подобна новина ли? Е, истинският отговор гласеше: съвсем нищожна част от света, защото повечето хора не вярваха във врачки и баячки.

– Виждаш ли нещо? – попита Блу. След това разтри добре замръзналите си ръце и грабна тефтера и химикалката, които стояха до нея на зида.

Без да помръдва, Нийви промълви:

– Нещо току-що докосна косата ми.

По ръцете и гърба на Блу отново пролазиха тръпки.

– Един от тях ли? – смотолев.

– Онези, които ще починат в близкото бъдеще, са длъжни да следват пътя на мъртвите през портата – отговори с подрезгавял глас Нийви. – Този дух вероятно е друг... призован от твоята енергия. Нямах представа какъв ефект имаш върху обстановката!

Маура никога не бе споменавала, че Блу привлича и *други* мъртъвци. Може би просто не бе искала да я плаши. Или може би просто не ги бе зървала – може би и тя бе сляпа за тези, другите духове, точно като дъщеря си.

С нарастващо безпокойство Блу осъзна, че долавя някакъв много лек бриз, който докосва лицето ѝ и повдига къдравата коса на леля ѝ. Невидимите, послушни духове на все още непочиналите бяха едно. Но духове, които не бяха длъжни да следват пътеката, бяха съвсем друго.

– Те да не би да са... – започна Блу.

– Кой си ти? – прекъсна я Нийви. – Робърт Нойман. Как се казваш? Рут Верт. Как ти викат? Франсис Пауъл.

Ръката на Блу се носеше като вихър по тетрадката, за да не изостава от леля си. Записваше имената фонетично, така, както ги изговаряше Нийви. От време на време вдигаше очи към пътеката, опитвайки се да зърне... *нещо*. Но както винаги погледът ѝ се сблъскваше с познатите плочи, обрасли от двете страни, и с едва видимите дъбове в двора. С черната паст на църквата, приемаща невидимите духове.

Нищо за виждане, нито за чуване. Никакво доказателство за бъдещите мъртви освен имената, вписвани в тетрадката от ръката ѝ.

Може би Нийви бе права. Може би Блу действително преминаваше през нещо като криза на идентичността. В някои дни наистина ѝ изглеждаше несправедливо семейството ѝ да е обградено от толкова много сили и толкова чудеса, а за нея да остава само бумажината.

„Поне все още мога да бъда част от всичко това“ – помисли си мрачно Блу, макар че участието ѝ бе толкова активно, колкото и на камъните под нея. Сега тя вдигна тетрадката към очите си, за да разчете в мрака какво беше записала. Приличаше по-скоро на списък с имена, популярни преди седемдесет-осемдесет години: Дороти, Ралф, Кларънс, Естер, Хърбърт, Мелвин. Фамилиите им често се повтаряха. Кое не бе изненадващо – долината бе пълна с няколко много стари рода, които, макар и не особено могъщи, бяха доста многобройни.

Някъде към периферията на мислите на Блу тонът на Нийви стана доста по-настойчив отпреди.

– Как е името ти? – попита. – *Извинявай*, как се казваш?

Вцепененото ѝ, смаяно изражение не изглеждаше на място върху лицето ѝ. Съвсем автоматично Блу проследи погледа ѝ към центъра на двора.

И видя някого.

Сърцето ѝ заби бясно в гърдите. От другата страна на ударите той продължаваше да си стои там. На мястото, където не би трябвало да има нищо, имаше човек.

– Виждам го! – прошепна Блу. – Нийви, *виждам го!*

Блу винаги си бе представяла, че процесията на духовете върви в изряден ред, но този дух се луташе, колебаеше се. Беше млад мъж с памучни панталони и пуловер, с разрошена коса. Не бе много прозрачен, но и не притежаваше особена плътност. Фигурата му беше мътна като мръсна вода, лицето му – неясно. За него не можеше да се разбере нищо друго, освен че бе млад.

Беше толкова млад – и това беше най-трудното, с което тя трябваше да свикне.

Докато го наблюдаваше, той спря и притисна с пръсти слепочията си. Това беше толкова *жизнен* жест, че на Блу леко ѝ прилоша. После духът залитна напред, като че ли нещо отзад го блъсна.

– Научи името му! – изсъска Нийви. – На мен отказва да отговори, а аз трябва да проследя останалите!

– Кой, аз ли? – възкликна момичето, но въпреки това се смъкна от стената. Със сърце, все още биещо като лудо в гърдите ѝ, попита: – Как се казваш? – почувства се глупаво.

Ала той очевидно не я чу. Без изобщо да даде знак, че я вижда, духът отново се запрепъва напред, бавно и объркано, по посока на църковната врата.

„Така ли се отправяме към смъртта? – зачуди се Блу. – Не като самоосъзнат край, а като лутащи се сенки?“

И докато Нийви започна отново да подвиква въпросите си на останалите духове, Блу се отправи директно към лутацията се.

– Кой си ти? – извика от безопасно разстояние, докато той отпусна лице в ръцете си. Тялото му нямаше никакви очертания, лицето му беше без конкретни черти. В интерес на истината в него нямаше нищо, което да подсказва за човешка същност, но въпреки това тя виждаше, че това е млад мъж. Сякаш нещо казваше на съзнанието ѝ, че това е така, макар да отказваше да каже на очите ѝ.

Противно на представите ѝ до този момент, във факта, че най-сетне видя някого, нямаше никакво вълнение, никаква екзалтирана радост от откритието. Единственото, което сега бе в състояние да мисли, бе: „В рамките на една година той ще бъде мъртъв!“. Как въобще издържаше майка ѝ?!

Блу се прокрадна по-близо до духа. Можеше да го докосне, ако искаше, но той отново тръгна колебливо напред, без да подсказва с нищо, че я е забелязал.

Застанала толкова близо до него, тя усети, че ръцете ѝ се вледеняват. Сърцето ѝ също започна да се вледенява. Невидимите духове, които нямаша собствена топлина, започнаха да изпиват енергията ѝ, превръщайки тялото ѝ в шушулка.

Младият мъж застана на прага на старата църква и в този момент Блу разбра – незнайно как, но просто бе сигурна – че ако той пристъпи този праг, тя ще изгуби окончателно възможността да чуе името му.

– Моля те! – изрече момичето, но много по-тихо отпреди.

Протегна ръка и докосна крайчеца на невидимия му пуловер. Мразът нахлу в тялото ѝ като смъртна заплаха. Тя се опита да се успокои с онова, което винаги ѝ бяха повтаряли – че духовете просто черпят енергия от обкръжението си. Единственото, което тя знаеше в този момент, бе, че той я използва, за да остане видим.

Но въпреки това се усещаше като смъртна заплаха.

– Ще ми кажеш ли името си? – повтори.

Той се обърна към нея и тя шокирано осъзна, че пуловерът, който духът носи, е с емблемата на „Алионби“.

– Ганзи – изрече духът. Макар че гласът му беше тих, не прозвуча като шепот. Беше си съвсем истински, но се намираше твърде далече, за да бъде чуто ясно.